

Zdravím celou svou rodinu, obě farnosti, salesiány, všechny přátele a kamarády, všechny dárce, díky kterým mohu být v Etiopii! Už jsem se tady docela ohřál a tak je na čase napsat první dopis.

Ani byste nevěřili, jak to uteklo. Zhruba před rokem jsem se rozhodl, že se vydám touto cestou, a už jsem tady. Mnoho lidí se mě ptalo, proč jsem se tak rozhodl. Jednoduše jsem cítil, že tohle je Boží plán pro mne, a řekl jsem „ano“. Věřím, že právě to máme dělat každý den. Každou hodinu. Někdy je to opravdu těžké. Samotné rozhodnutí, že někam vyrazíte jako dobrovolník, je jen začátek cesty, je to jen první „ano“. Na cestě vás čeká spousta dalších.

Z vídeňského letiště jsme odletěli tři: Verča Májková, Pavel Bradáč a já. Naše společná cesta vedla pouze do hlavního města Etiopie – Addis Abeby, kde jsme strávili asi tři dny. Poté jsme se rozloučili s Verčou, která se vydala na svou misi do Debre Zeit, nedaleko Addis. Mě a Pavla čekala zhruba třináctihodinová cesta autobusem na sever Etiopie, do města Makelle, cílové stanice Pavla. V Don Bosco Technical College of Makelle jsem pobyl dvě noci, rozloučil jsem se s Pavlem, a vyrazil jsem se na šestihodinovou cestu do mého cílového města Adwa. Po cestě jsem navštívil krásné středisko Salesiánů ve městě Adigrat. Zde mě vyzvednul bratr Yigzaw, člen komunity v Adwě, a společně jsme se vydali na nádhernou cestu přes pohoří Adwa. Město Adwa se nachází nedaleko hranic se státem Eritrea, v nadmořské výšce zhruba 1900m, přímo pod horou Soloda, na které se odehrála slavná bitva etiopské a italské armády. Je to krásné město. Určitě by se vám tady líbilo. Příroda této části Etiopie je opravdu nádherná. A lidé? No jako všude jinde – velcí i malí, štíhlí i plnoštíhlí, veselí i smutní, pracovití i líní, staří i mladí, všichni dohromady. Jsou jen krapet tmavší, chudší a přátelštější než my Češi. To, že je Etiopie jedna ze dvou afrických zemí, které jako jediné nebyly kolonizovány, poznáte na místních lidech velmi brzy. Jsou to velcí vlastenci a drží při sobě. Většina místních obyvatel se hlásí k ortodoxní církvi, zbytek jsou muslimové a katolíci. Drtivá většina místních dětí neumí anglicky, a tak jsem rychle začal s místním jazykem – tygrajštinou (region Tygray).

Salesiánské středisko leží nad městem. Je to velký komplex budov. Najdete zde dům komunity (můj současný domov); budovy aspirantátu (zde se připravují mladí kluci na své budoucí povolání); budovy centra mládeže a oratoře; mnoho budov technické školy s obory strojař, stavař a elektrikář; spoustu hřišť, sportovišť a tělocvičnu; a konečně krásný kostel Panny Marie Pomocnice Křesťanů. Komunita se skládá z původních členů – bratr Fabio (ital), bratr Yigzaw (etiopan) a bratr Rezene (etiopan), a z nových členů – rektor o. Asfaha (etiopan), o. Temesgen (etiopan), bratr Chris (němec), a já. Jsme tedy vcelku nová komunita a vzájemně se poznáváme. Co se týče mě, tak mi přijdou všichni fajn. Co se týče ostatních, zdá se, že jim přijde fajn moje slivovice. Zejména tedy o. Temesgenovi a bratrům Yigzawovi a Chrisovi. Ale věřím, že se mnou taky nemají problém.

Něco z mé činnosti? Ono je to s Etiopany (a myslím, že i s mnoha jinými africkými národy) trochu pomalejší. Říká se, že my máme hodinky, ale oni mají čas. Tak se na mě snad nebudete zlobit, když se přiznám, že první tři týdny měly charakter spíše cestovní, poznávací a relaxační, a až poslední týden jsem začal více pracovat. Jde ovšem o začátek velice pozvolný. Třetinu dne trávím v počítačové učebně (zatím pouze přípravou na výuku, která začne 13.10.). Třetinu dne jsem s komunitou v kapli, v kostele či v jídelně, a třetinu v centru mládeže a v oratoři s dětmi a mladými.

Bílých lidí tady moc nepotkáte, a tak se automaticky stáváte velice slavnou a známou osobností, nejen ve středisku, ale také v celém městě a širokém okolí. Místní si vás zařadí do skupiny tzv. „faranži“, což v praxi znamená „bílý bohatý člověk“. „Faranži“ je tedy slovo, které na ulici uslyšíte nejčastěji. Dále následují spojení jako: „Give me, give me money, biscuit, give me biscuit, money, caramela“, atd. Téměř vždy je uslyšíte od dětí. Pomalu jim začínám vysvětlovat, že to není nejvhodnější způsob, jak se seznámit. A myslím, že jsem občas úspěšný. Někdy ale nemám čas a prostě to ignoruji.

Děti je tady spousta a je potřeba s nimi pracovat. Někdy je těžké si získat respekt, ale postupně se to učím. Kluci moc rádi hrají fotbal, takže je snadné udělat jim radost – stačí vytáhnout kopačák. S holkama je to trochu složitější. Největší úspěch jsem zatím měl s „peškem“ (chodí pešek okolo...).

Rád bych se s vámi podělil o spoustu dalších zážitků a zkušeností, ale věřím, že až se setkáme, bude k tomu lepší příležitost. Pokud jste nedočkaví a máte přístup k internetu, můžete navštívit blog www.missionadwa.blogspot.com.

Děkuji vám všem, za vaše modlitby a přeji vám, ať jste vždycky šťastní s tím, co máte!

Zůstávejme v modlitbě!

Martin Pawlas, dobrovolník v Etiopii

